

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

2018 TAKVİMLERİNİZ
HAFTAYA DERGİNİZİN
İÇİNDE!

ISSN 1307-7619



30 KASIM PERŞEMBE
SAYI: 2017/48 No: 535
4 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 4,5 TL.

UYKUSUZ

Ekonomi Bakanı Nihat Zeybekci, 11 Aralık'ta Türkiye'nin büyüme rakamlarının açıklanacağını belirterek, "Gözünüz kulağınız televizyonlarda olsun. Türkiye dünya birincisi olacak," dedi.





Rızaaa

Normal şartlar altında, Rıza

Sarraf hakkında yapılan yorumlara, **Yeni Türkiye'nin**

Rıza Sarraf belasından kurtulmak için neler yapması gerektiği konusundaki önerilere falan baktığımız zaman, Rıza Sarraf'ın günün birinde, tutuklanacağını bile ansızın "Disneyland görmeye" Amerika'ya uçmasına çok da şaşırmamak gerek. Rıza Sarraf'ın ortadan kaldırılması gerektiğini savunanlardan anlıyoruz ki bizim Ebruanım'ın beyi basbayağı canını kurtarmak için kaçmış olabilir. Daha önce kendisinin önüne yatanların bunu kaç liraya yaptığı ortaya çıkınca onların yerine gelen kendisinin önüne yatıcılar çok yüksek faturalar çıkarmış, ortada dönen para çok başka insanların iştahını kabartmış olabilir. Ve **normal şartlar altında** bizim Ebruanımın beyinin itham edildiği suçu daha önce işleyen Almanya'sınan Fransa'sına dünya kadar ülkenin bir alay bankası milyarlarca dolar cezayı tıpış tıpış ödemişken "Abi bak aklıma ne geldi, biz de onlara o cezanın iki katını keselim, üstü kalsın diyelim," diyen adamı Mazhar Osman'ın en dip köşesine kilitleyip anıtahtarı da Düşünen Adam heykelinin havuzuna atarlar. Ama **Yeni Türkiye'de** aynı ruh hastalarını gazetede köşe yazarı olarak görmeniz an meselesidir. Tabii keriz gibi gidip gazete diye kesekâğıdı alıyorsanız.

Normal şartlar altında bir şükran gününün hemen sonrasında, bir ay sonraki

noele yönelik raflarına yeni ürünler koymak için stok eritmek, sene sonu bilançolarını şişirmek, eski teknoloji ya da modası geçmiş ürünlerden kurtulmak amacıyla onlarca yıldır gerçekleştirilen "Kara Cuma İndiriminin" arkasında kapitalizmin kendisinden başka kompo teorisi aramanın çok da bir anlamı yoktur. Ama **Yeni Türkiye'de** dünyadaki tüm gelişmeler muhakkak **Yeni Türkiye**'yle ilgili bir kompo olduğu için altmış beş yıldır gerçekleştirilen bu uygulamanın sinsi bir kompo olduğu ansızın ortaya çıkartılmıştır.

Normal şartlar altında aklı başında herkes, on iki kişiden birinin adli kayıtlara şüpheli olarak geçtiği bir mahalleden, ilk fırsatta taşınmak ister. Dünyadaki suç oranının en yüksek olduğu, Honduras'taki San Pedro Sula, Venezuela'daki Petare, Amerika'daki Güneydoğu Bronx gibi mahalleler arasında bile nüfusun on ikide birinin şüpheli olduğu görülmüş şey değildir. Ama **Yeni Türkiye** resmi kayıtlara göre on iki kişiden birinin şüpheli görüldüğü ama sakinlerinin taşınacak başka bir mahallesinin de olmadığı, olamadığı bir ülkedir.

Normal şartlar altında totaliter rejimler yeri geldiğinde edebiyat klasiklerini, yeri geldiğinde bilimsel araştırmaları, iyice bokunu çıkartanları da insan hakları evrensel beyannamesi gibi tarihsel metinleri bile sansürleme eğilimindedir. Neyse ki **Yeni Türkiye'de** insan hakları evrensel beyannamesi sansürlenmemektedir. Tabii parlamentonun İnsan Hakları İnceleme Komisyonu hariç.

@baris_uygur

Kaç YıLOldu? FIRAT BUDACI

- Yeni Akit yazarı Yavuz Bahadıroğlu Muhteşem Yüzyıl dizisinde Kanuni'nin dudaktan öpüşmesi üzerine, "Biz dudaktan öpüşmeyi sonradan öğrendik... Osmanlı'da dudaktan dudağa öpüşme yoktu. Yanaktan buse alınırdı..." diyerek Osmanlı'nın 600 yıl boyunca yanakla idare ettiğini iddia edeli **6 yıl**,

- Çevreci profesör Orhan Kural "Bir Atış Ver" isimli türkünün klibinde sigara içtiği gerekçesiyle Ali Kırca hakkında suç duyurusunda bulunalı **15 yıl**,

- Marlon Brando ile Jack Nicholson aynı eve çıkmalı **16 yıl**,

- Kardeş şehir İngolstadt'tan Bahar festivali için davet mektubu alan Manisa Belediye Başkanı Adil Aygül, yanlış tercüme nedeniyle beraberindeki heyetle birlikte festivalden bir ay önce Almanya'ya çıkarma yapalı **19 yıl**,

- Hülya Avşar, "Bana göre feminist, icraatı olmayan gizli bir lezbiyendir," diyeli **23 yıl**,

- Kıbrıs'ta, denize girmek için kayalıklara yürürken görülmesinin ardından 14 saat boyunca kendisinden haber alınamayan ve yoğun aramalar sonucu kumsalda baygın bulunan Doğuş, otel şartlarında ıssız ada havası yakalayalı **7 yıl**,

- Davut Güloğlu uçak korkusunun ne kadar büyük olduğunu anlatmak için, "Biz uçakta sinek kadarız," diyeli **8 yıl**,

- Şarkıcı Emrah'a ikizi kadar benzeyen Mustafa Hakan Yıldız "Emral" ismiyle "Hani Bana isimli bir albüm çıkararak payını isteyeli **16 yıl**,

- Kenan Evren'in "Şelale Altında Bir Güzel" isimli nü çalışmasına esin olan fotoğrafın kaynağı Playboy çıkmalı **19 yıl**,

- Viski üreticisi Jack Daniel şifresini hatırlayamadığı para kasasını tekmeleyince, yaralanan parmağının enfeksiyon kapması sonucu hayata veda edeli **107 yıl** olmuş.





Dertli Günler.

Rüyalarından bağırarak uyandım. Dert dert üstüne binmiş, bilinçaltında sıkışma yapmış; rüyalar bana düşman olmuş. Köpek saldırdı bacağıma yedi, hastaneye kaçtım hastanede içine şeytan girmiş hastayla aynı odaya koydular beni. Titreye titreye

"Gözlerinizden kan gelmesi normal

değil, buna biri baksa iyi olur" derken rüyamda konuşmak suretiyle bebeğimi uyandırmışım. Kendisini uyandırdığımı bildirmek için o da beni uyandırdı. "Zaten sabah yedide kalkıp işe gideceğim, sabahın üçünde uyandırırıyorsun, biraz daha düşünceli davranabilirsin" dedi uyku sersemi. Bir on dakika daha verilirse biraz kendime gelirim, onun bu iddialarına karşı mantıklı bir şeyler söyleyebilirim belki. Gerçek neydi, hangisi rüyaydı on dakika onu bulmaya çalışırken tekrar uyudu göz bebeğim. Gayri ihtiyari bacağıma kontrol ettim. Bacağım yerinde. Bacaklarım biraz kalınlaşmış.

Tekrar uyumakla uğraşmadım, bu gece belki üçüncü kez uyanıyorum kabusla. Yüzüme su çarptım, salona gittim, ayakta durdum bir süre. Salon benden gelecek bir hareketin beklentisiyle görülmez duyulmaz bir titreşim içinde. Yanlış geldim, odama gidiyorum diyerek ayrıldım salondan. Gece üç evin içinde ayakta durmak için güzel bir saat. Aslında bir kere yanlışlıkla evin penceresinin önünden geçen insanları

korkutmuştum, nedense güzel bir anı olarak yer etmiş belleğimde, yine öyle bir şey yaparak biraz olsun güzel vakit geçirmeye çalışabilirim. Giriş katında oturuyorum, hemen yanımda çok ufak bir meyhane var. Üç dört gibi müşteriler dağılıyor, bizim evin önünden geçiyorlar. Camın önünde ayakta eşofmanlarımla hareketsiz bekliyorum, alkollü bireyler "burada eşofman takımı ve iç çamaşırı satan dükkan mı varmış, ev değil miydi?" burası diye şüpheye düştükleri an kafamı çevirip sessizce "burası ev" diyorum. Ne bileyim ben, otuz beş yaşındayım, hayat bir şekilde geçiyor işte. Evin tam karşısında antikacı dükkanı var, onun da vitrininde şövalye zırhı var, onunla bakışmayı da seviyorum. Meyhaneden çıkan müşterileri beklerken de çok sıkılmıyorum. On - on beş dakika durmadan baktığım şövalye aniden kafayı çevirip "burası ev" dese ben de korkarım. Zaten zor uyuyorum, böyle şeylere ihtiyacım yok.



Odamda biraz daha bacaklarım bakıyorum. Demek insanlık böyle bitecek. Patlamayla değil, aniden değil, haykırarak değil, bacakları kalınlaşa kalınlaşa, geceleri uykulardan uyanarak. Canınız sağolsun. Beyaz yakalıya onurlu ölüm yok. Çalışma masasında "tamir olacaksın, eskisinden de güzel olacaksın" diye bir haftadır eziyet ettiğim org parçaları dağınık bir şekilde yatıyor. Son hali sevenlerini üzdü gibi bir yatışı var, altına mavi havlu sermiştım o hastane yatak örtüsü gibi olmuş, kablolar asla bitmeyecek bir serumu andırıyor. İkinci el pazarından aldım bu orgu, zamanının en "yaani, evde çoluk çocuk oynasın diyorsan al ama yaramaz alet, o paraya daha güzelleri var"

denilen cihazlarından. Üzerinde yeşil tuşlarının yanında pembe tuşlarının da olması ve on liraya satmaları kararında etkili oldu. Org çalışmadı ama içinden büyük örümcek çıktı, en azından ona şaşırdım. Bu hayvan ne yiyor orgun içinde? Hayat kendine her zaman bir yol buluyor, yaşamın mucizesi en beklenmedik yerlerde tecelli ediyor. Bu durumu bebeğime

gösterdiğimde "ÖLDÜR! ÖLDÜR! ÖLDÜR!" diye bağırarak tepki verdi. Öldürmek yok. Bardağa alıp doğaya saldırm, bardağı da bulaşık makinesine geri koyarken bebeğime yakalandım,



yepisyeni bardağı çöpe attık.

Orgun başına oturdum yine, en azından biraz toparlarım ümidiyle. On altı ritim, on altı ses özellikli orgun beynine bakarak "insan beyni işte bu kadar karışık bir yapı" diye düşünmeye çalışarak. Böyle şeyleri ne zaman düşüneyim üniversite diplomam biraz daha soluyor, okunmaz oluyor. Onun yerine lehim makinesini çıkarttım, kopmuş bağlantıları yerine lehimleyeceğim, orgla birlikte iyileşeceğim, rehabilite olacağız. Lehim makinesini bağlarken duvardaki prizden yerinden çıktığını, kabloları dışarıda sallandığını fark ettim. Bir sorunu çözerken daha temel sorunları göz ardı ede ede bugünlere geldik. Orgu tamir edeceğim hevesiyle elektrik prizlerinin bakımını erteledik. Bilgiçaltım da böyle, evim de böyle, vücudum da böyle. Önce prizi, sonra orgu yapacağız. Gecenin üçü bunun için en elverişli saatir. Çirkin komedi filmi gibi elektrik de çarpıldım, evin sigortalarını da attırdım, bağırarak bebeğimi, evin dış sigortasını ararken komşuları da uyandırdım. Ancak bütün bunlardan sonra rahat bir şekilde uyuyabildim. İnsan vücudu neye ihtiyacı olduğunu kendisi bilemeyebiliyor. O yüzden değişik şeyler denemekten vazgeçmeyin.

nisan hakan



* "Hayvanlar alınıp satılır bir şey değildir," ekolüne ben de dahilim. O yüzden pet shoplarda hayvan satışı yasaklayan belediyeleri destekliyorum. Özellikle alışveriş merkezlerindeki güneş görmeyen bodrum kat dükkânlarındaki pet shoplarda basbayağı mahkûm gibi alıcı bekleyen hayvanları görmek insanın sinirini bozuyor. Ama geri çekilip bakıyorum (Herhangi bir fikre katıldığımda bir an için geri çekilip "Ne yapıyorum ulan ben?" diye sorgulama özelliğim var, herkese tavsiye ederim, çok da işe yarıyor) kafam karışıyor. Hayvan alınıp satılır bir şey değil anladık, kediydi köpekti orası kolay da, çiftçi süt danasını bedava mı verecek orası canımı sıktı.

* Yani ne bileyim bu biraz hayvanlar arasında ayrımcılık yapmak olmuyor mu? Tavuğun, ineğin, koyunun, mandanın ölüsünü de dirisini de alıyoruz, satıyoruz, tavukları adım atamayacakları kutularda yaşatıp güneş göstermeden kesip yiyoruz, kuzuken daha lezzetli diye bir alay hayvancağıza koyunluğunu yaşatmıyoruz, hayvan sütünü belki bizim biraz sonra kesime göndereceğimiz yavrusu için üretti ama biz onu alıp pastörize ediyor, lıkır lıkır içiyoruz da iş pet shop'larda satılan kediyi köpeğe ve kimin aldığını bilmediğim ama bilmek de istemediğim yılanı çıyana gelince niye değişiyor? Mesele sevimlilikse kuzu da sevimli değil mi? At da sevdiğimiz bir hayvan değil mi? Üstelik kendisi köpekten akıllı, kediden sadık, ortalama bir insandan çok daha çalışkan. Ne olacak şimdi Karacabey harasında açık artırmayla milyon dolarlara satılan atlar?

* Valla bu noktada veganlar haklı gibi duruyor arkadaşlar, vegan değilseniz pet shop'ta hayvan satışına karşı çıkmak, üstelik temeli de olmayan bir ayrımcılıktan başka bir şey değil. Hayır, yanlış anlaşılacak istemem, veganlık bana hiç işlemedi. Hani şu internetteki falan "Bakın hayvanı böyle kesiyorlar," temalı veganlığa giriş videoları da, her kurban bayramında yaşadığı şehirde hayvan kesilen, yetmiyormuş gibi hayvanların kanı alınca sürülen bir adam olarak pek etkilemedi. Tavuğa bir sempati yok, yumurtasını yiyorum, budunu ısıtırıyorum, inek arkadaşın etini sütünü seviyorum, deniz canlılarını civaymış, şuymuş buymuş demeden yiyorum. Yani tamam kedileri, insanların çoğundan daha fazla seviyorum ve hatta modern hayata insanların çoğundan daha iyi adapte olduklarını düşünüyorum. Ama bugün pet shop'ta hayvan satışı yasaklandığında, adam gidip mandırada, harada, çiftlikte satmaya başlarsa aynı hayvanları ne yaparız, ne diyebiliriz bilmiyorum.

* İnternette en dandik tartışmaları bile hiç kimsenin okumayacağı doktora tezi yazan antropolog ciddiyetiyle okuyorum. (Merak etmeyin şimdiye kadar gördüğüm antropoloji doktora başlıklarına bakarsak bu o kadar da büyük bir ciddiyet değil, bizden biraz daha ciddiler işte.) Bu internet tartışmalarında gördüğüm kadariyle illa ki tartışmanın bir noktasında "klavye başından sallamayın," diye çıkan birileri oluyor. E ama düdük makarnası, sen internete yazdıklarını telgrafla mı gönderiyorsun? Bu olayın tabiatı bu, ister istemez klavyeyle yazacaksın.

* Ha nedir, dünyada da buna benzer bir durum var internet tartışmalarında gözlemlenen, gözlemleyen abinin adıyla "Godwin Kanunu" olarak anıyorlar ve "İnternetteki bir tartışma ne kadar uzarsa, birinin Hitler'le ilgili bir kıyaslama yapması da o kadar yakındır," gibi bir özeti var. Bu kaide ikinci dünya savaşına girmedikimiz, yedi yıl askerlik yapsalar da ikinci dünya savaşında dedelerimizin yarısı ölmediği, şehirlerimizde "bu bize ders olsun," diye bombardımanda yıkıldığı hâliyle bırakılmış binalar falan olmadığı için bizde çok işlemiyor. Bizde onun yerine "klavye silahşörü, klavye delikanlısı, klavye komandosu," gibi kavramlar var, bir internet tartışması ne kadar uzarsa (hatta öyle çok uzamasına da gerek yok aslında) taraflardan birinin çıkıp muarızını "klavye başından yazmakla" suçlaması ihtimali de o kadar artıyor. Teknoloji forumlarını bir kenara bırakacak olursak, sanırım klavyeden en çok Türkçe forumlarda bahsediliyor.

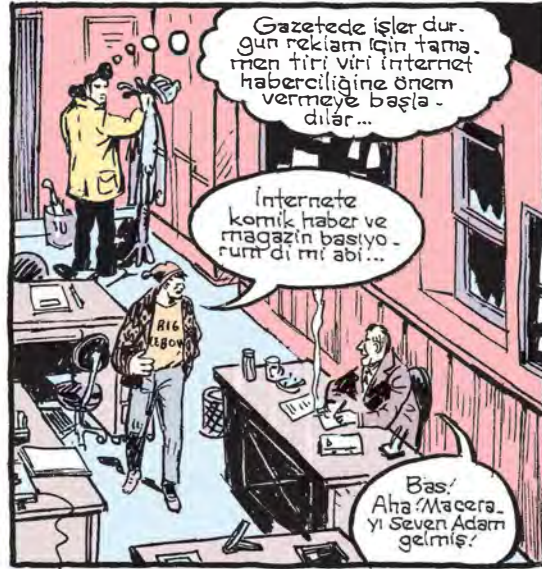
* Ezberci eğitime şimdilerde savaş açıldığı iyi oldu. Önceden, ben okula giderken açmış olsaydınız bugün altı kere yedi denildiğinde mal gibi bakan bir adam olacaktım, allahtan orta ve alt sınıf çocuklarını gerizekâli olarak yetiştirmek isteyenler cemiyetinin sesi çok çıkmıyordu da bugün en azından kerrat cetvelini biliyorum ve evet kırk iki.

* Kadını zorla tutup öpmeler, beğenmediği bir lafında tokadı basmalar, tecavüzcüsüyle barışıp mutlu bir hayata yelken açmalar... Onca Yeşilçam filminden sonra bu kadar manyağa çok da şaşmamak lâzım galiba yahu. Bir bakmak lâzım Harvey Weinstein çocukken babasının Adana konsolosluğundaki görevi nedeniyle öncelikle Yeşilçam sinemasıyla mı tanışmış acaba.

MACERAYI SEVEN ADAM



CENGİZ ÜSTÜN



Geliyor...

"Bütün bunların yalan olduğunu söyleyenler çıkacaktır ama bir şeyin olmaması yalan olduğu anlamına gelmez." - John Steinbeck, 'Tatlı Perşembe' romanından

Büyük hikayeler, hep mi küçük memurların hayatından çıkar? Francesco Gramsci, İtalya'nın Sardinya (Sardegna) adasının Ales kasabasında küçük bir kadastro memuruydu. İktidar partisine karşı duruşu müessese yandaşlarının dikkatini çekmekteydi. 1891 yılının 23 Ocak günü, oğlu Antonio doğdu. Antonio, altı yaşındayken, bir yolsuzluk kumpasıyla babasını işten attılar. İki sene sonra okula başladı lakin aile geçinmekte darlanınca okulu bırakıp üçü kız yedi kardeşine bakmak için çalışmaya başladı. O günleri sonradan şöyle anlatacaktı: "Küçük kazanç karşılığı günde onssat çalışır, kendimden ağır sicil kütükleri taşıdım. Her yanıma ağırlar içinde, çoğu gece, sessiz sessiz ağladım... Daima acı ve sert yanlarıyla üstüme gelen hayattan hiç yılmadım ve acının üstesinden geldim." Antonio, 1898'de Gagliari lisesine yazıldı, burada ilk politik kimliği olan "Güneyçilliği" edindi, sanayileşmiş Kuzey İtalya'ya karşı Güney'in niçin geri bırakıldığına kafa yordu. Yoksul öğrenciler için açılan burs sınavını kazanan Antonio, 1911'de başladığı Torino Üniversitesi macerasını parasızlık nedeniyle gene yarım bıraktı. Zayıf bedeni daha da güçsüzleşirken, zihni sosyalist düşünceyle ve işçi sınıfıyla tanışıyordu... İtalya'nın 1914-15'teki ana problemi Birinci Dünya Savaşı'ydı. Burjuvazi savaş arzusunu içindeydi. O sırada Sosyalist Parti üyesi olan Mussolini, başlangıçta savaş karşıtıyken, savaştan yanaların halay başı haline gelmişti.

(Döneklik, yer ve zaman tanımaz!) 23 Mayıs 1915'te İtalya savaşına katıldı. Celalettin-i Rumi'nin zaten çağırıldığı tipler, Konya'ya işgalci sıfatıyla geldiler... Sosyalist partide savaşa karşı grubun içinde kalan Antonio Gramsci, partisinin yayın organlarında çalıştı, yazarlıkla tanıştı, siyasal yazıların dışında tiyatro eleştirileri kaleme aldı. 1919'da iki yoldaşıyla çıkardıkları "Yeni Düzen" gazetesinde "Fabrika Konseyleri" teorisini geliştirdi. Bu konseylerin amacı, sadece kapitalist üretim düzenini denetlemek değil, aynı zamanda üretim ve yönetim işlerini teknik bir örgüt kurmaktır: İşçiler bu mesaiyle tüm toplumu yönetmesini öğreneceklerdi. Savaş sonrasında faşist örgütlerin hızlı yükselişi yaşandı İtalya'da, grevler başarısızlıkla sonuçlanıyordu. Sosyalistler, 1921'de Livorno Ulusal Kongresi'nde buluştu, nihayetinde Bordiga liderliğinde İtalyan Komünist Partisi kuruldu. Aynı sene Gramsci, Moskova'daki Komintern yürütme kuruluna parti üyesi olarak girdi, bir yıl kaldığı Moskova'da Julia Hanımefendiyle tanışıp evlendi. Heyhat, 1922 Ekiminde faşizm, İtalya'da iktidara geldi. Gramsci, Bordiga'nın liderliğinden mutsuzdu, 1923'te

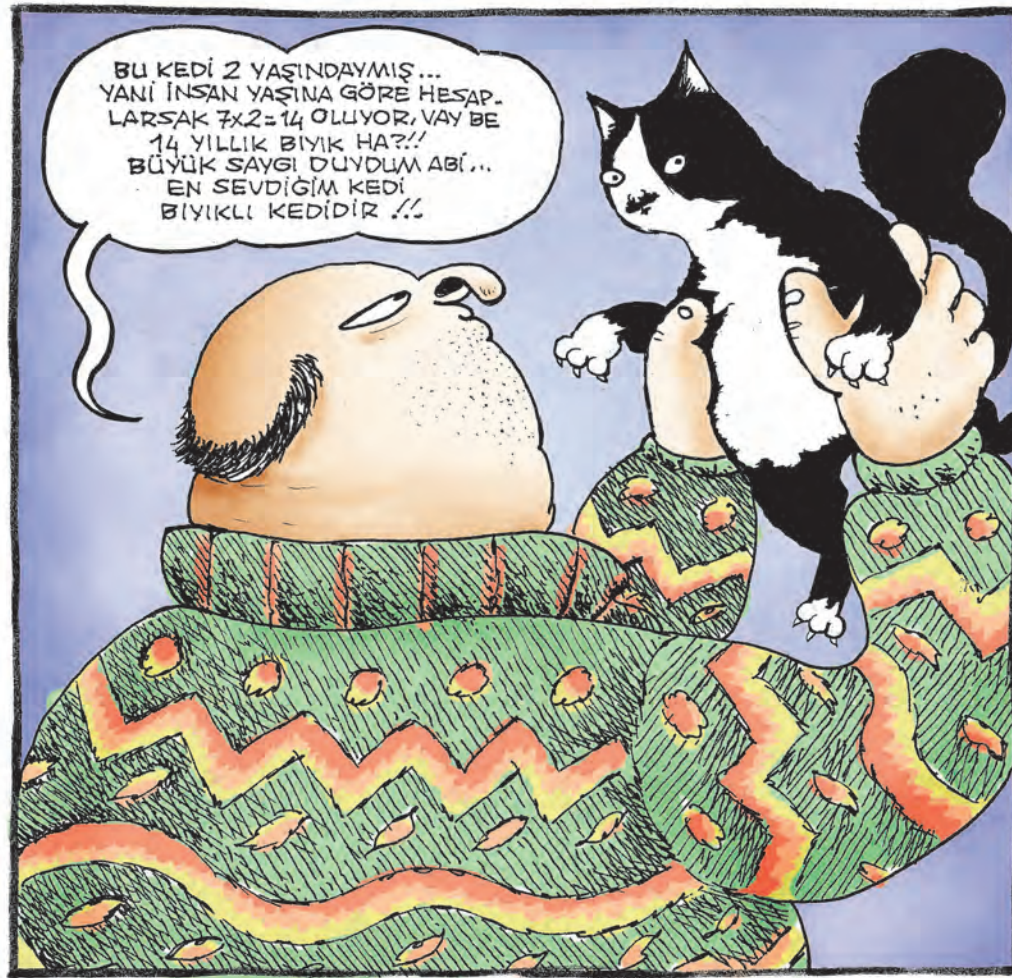


Viyana'daki Komintern'e bağlı anti-faşist büronun başına geçti, bir yıl sonra ülkesine dönüp seçimlere katıldı. Komünistler, Antonio Gramsci dahil 19 koltuk kazandılar. Parlamentoda Mussoline'ye "Bir devleti ele geçirebilir, yasaları değiştirebilir, örgütlerin bugüne kadarki biçimleriyle çalışmalarını engelleyebilirsiniz. Ama sizin de uyup gittiğiniz nesnel koşulları değiştiremezsiniz! İtalyan devrim güçleri kendilerini ezdiremeyeceklerdir, o uğursuz düşünüz gerçekleşmeyecektir" dedi... Dış ülkelere göç edip oralarından siyaset yaparak Faşist İtalya'yı Avrupa'da yalnız bırakmaktan yana bir kısım sosyalistlerin aksine komünistler, sorumlu kişilerin yurt dışına kaçmasına karşıydı. 1926 Lione Kongresinde "İşçi sınıfı İtalya'dadır ve göçmez; köylüler İtalya'dadırlar ve yurt dışına çıkamamaktadırlar; o zaman partimizin yeri de İtalya'dır" görüşü hıfzedilmişti. Kasım 1926'da Mussolini'ye karşı dravdan bir komplo bahane edildi ve rejim, sertlikte şahlandı. "Özel mahkemeler" kuruldu, anti-faşist dergiler, gazeteler, örgütler kapatıldı. Tutuklamalar yaktı yandırdı. Kendisini bu baskı ortamından İsviçre'ye kaçırmak isteyen yoldaşlara yanaşmayan Gramsci, 8 Kasım 1926 günü Roma'da tutuklandı, Ustica

adasına gönderildi. Halkı isyana kıskırtmak, silahlı ayaklanma düzenlemekle suçladılar. Suç delili yoktu fakat güç delisi çoktu. Savcı, Gramsci'yi göstererek "BU BEYNİN ÇALIŞMASINI YİRMİ YIL DURDURMALIYIZ" diyordu. Mevzubahis savcı, müneccim tatlısı yemiş olsa gerek, Temmuz 1928'te yirmi yıl hüküm yedi. Bari Eyaleti, Turi Hapishanesi, no:7077... Anti-faşist kampanyalar işe yaramadı, Antonio'nun sağlığı giderek kötüye gitti, çeşitli ülkelerden baskılar geldi, kliniğe kaldırıldı Ağustos 1935'te, Roma'daki bu kliniğe son nefesini verdi 27 Nisan 1937'de. İtalyan erkeğinin hası, alem değiştirdi. O fena şartlarda yazdığı 33 defter, sonradan "Hapishane Defterleri" adını aldı, felsefe ve siyasette sosyalist metodun kısığı oldu. İkinci Savaş'tan sonra, 10 Aralık 1945'te, bütün antifaşist partilerin katıldığı bir hükümet kuruldu, Antonio Gramsci'nin ruhu şad oldu. O aziz ruh için, arkadaşları Togliatti masumane konuştu: "İnsanların tarihinde, son nefesine kadar kendi yetileri ile amansız kader arasında; çalışmak, savaşmak, öğrenmek isteyen insanla, onu yavaş yavaş yiyip tüketen kaba güç arasında geçmiş, böylesine trajik bir savaş örneği yoktur." Yazı bitti lakin hikaye sürüyor. Sol, kimi insanın geçmişinde kalmış olsa da insanlığın geleceğidir, merhametli vicdanla lekesiz aklın zamanı şekillendiren neşesidir. Nasıl ki veddua, beddua kadar; yom ağır, şom ağır kadar bilinmez, Gramsci de Mussolini kadar bilinmiyor. Ama her firavunun bir Musa'sı var işte. Bazı beyinler, durdurulmuyor. Nur içinde yat Antonio Yoldaş, sağa oy verip Mussolini'yle aynı tarafta olanlar utansın...

Not: 7, 14 ve 21 Aralık 2017 perşembe günleri, Çağdaş Erçelik şarkıları eşliğinde Sefahathane sahnesinde olacağım. (Beyoğlu Atlas Pasajı, saat:22.22)

Mustafa Satıcı



instagram.com/cenguenturk

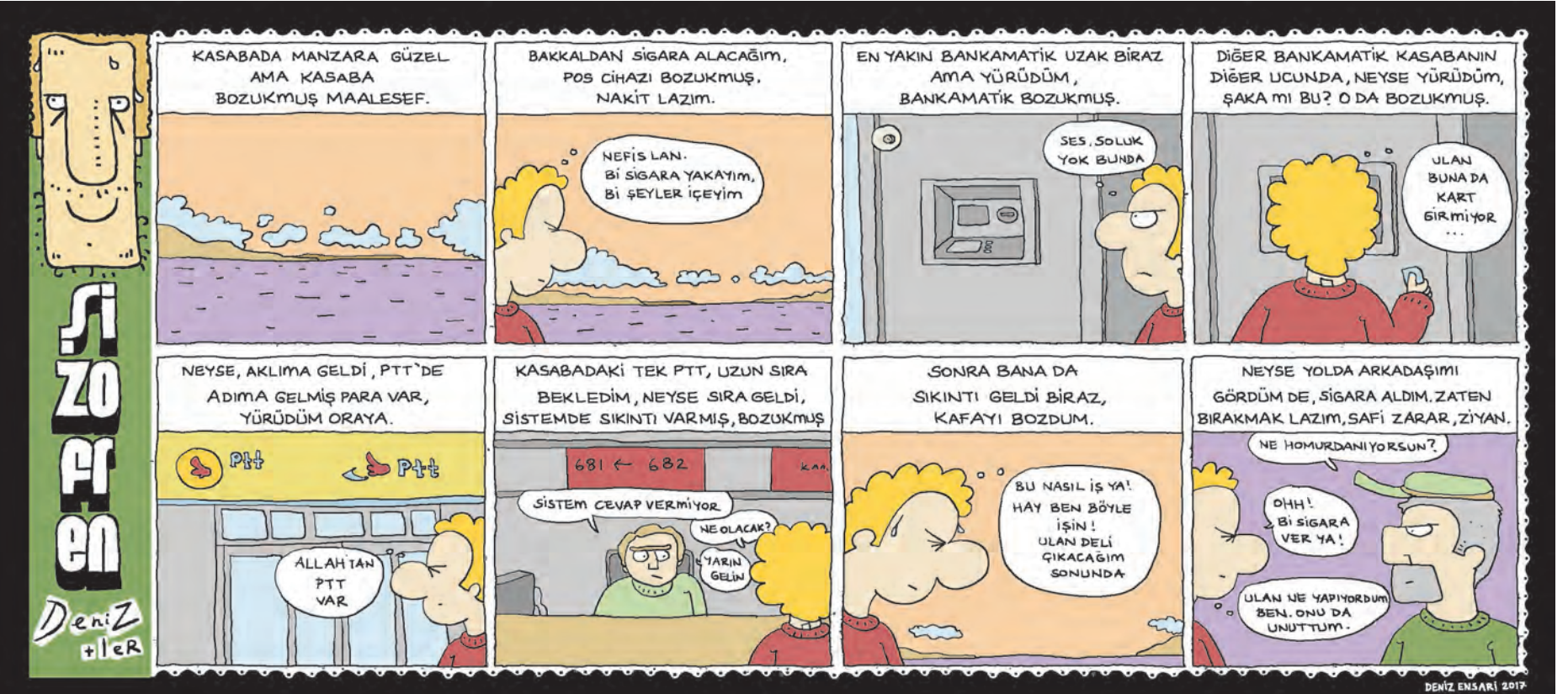
CEM GÜVENTÜRK



YİĞİT ÖZGÜR



yigit@comic.com



Deniz ENSARI 2017

“kendimi
durduracak
değilim”

Fırat Budacı



SARHOŞUN ŞİİRİ

Eve dön Fırat!

Arkadaşlarını rahat bırak!
Saatler önce, masada
duran cep telefonuna
bakıp, “Ooo çok geç
olmuş, yarım saat sonra
kalkayım,” diye düşünen
sen değil miydin? Vakit
ilerledikçe artacağına
nasıl tamamen sıyrıldın
kaygılarından? Yarım

saat sonra kalkarım $\times 3 =$ Saat kaç oldu? formülünü
yıllardır çözememekten bıkmadın mı hâlâ? Unuttun
mu aileni? Kapıyı bir hırsız gibi açan, koridoru kedi
gibi aşan, yılan gibi süzülüp yatağına yatan bir adam
olmadığını bilmiyor musun hâlâ? Hadi diyelim
uyanmadı ev ahalisi. Diyelim, eşinin REM uykularına
denk geldi eve dönüşün. Bir dakika içinde sızıp
ağzının aralanacağını, o aralıktan yaşadığın ağır
geceyi öğütmeye çalışan bir makine gibi sesler
çıkarcığını, horladıkça dürtüleceğini, dürtüldükçe
artan şiddet yüzünden karının önce sana, sonra
saate ve sonra tekrar sana bakarak bütün gizleri
çözeceğini de mi bilmiyorsun: “Çok içmiş, çorbacıya
da gitmiş, sarımsaksız işkembe yenmez, demiş.”

Telefonun çalışıyor Fırat! Normal konuşmaya
mı çalışıyorsun eşinle. Oysa daha ilk kelimenden
belli, bir sıvının içinden
geliyor sesin. “Şimdi
hesabı ödüyoruz,”
deyip telefonu kapatır
kapatmaz havaya kalkan
elin neden “hesap”
hareketi yapmıyor? Bir
bira daha mı? Oysa
dönmen gereken
vakitlerin üzerinden üç
belki de dört bira geçti.
Gün sabaha devriliyor.
Sevgili oğlun dört saat
sonra servise binip bu
ülkenin aydınlık geleceği



için okula gidecek. Görmüyor musun karşıdaki
arkadaşın seni dinleyecek durumda değil. Sen
konuşurken yüzüne bakmaya çalışan gözleri, manalı
sözler ürettiğini sanan manasız bir kafa görüyor
yalnızca. Diğer arkadaşın, kafasında kurduğu
cümleleri aşırı alkol yüzünden ağzına aktaramadığı
için bira şişesinin etiketini yormaya başlamış.
Üçüncüsü, akıllı telefonunun ekranına alkolün sesli
harfleri tümenden yok ettiği garip mesajlar yazıyor.
Hayattan tamamen koptuğun bu saatlerde “Abi
hayat...” diye başlamanın ne anlamı var? İndir o
parmağını! İşaret parmağını bu zavallı arkadaşlarının
suratına bir silah gibi doğrultup “Bira?” demeyi
bırak artık. Reddedilince, “Bir birayı ortak içeriz”
gibi sarhoş aldatan oyunlarına da girme. Hayır Fırat!
Hesabı istedikten sonra “yolluk” adı altında bira
istemek de yok! Kahve olur, ama nane likörü yok!

Eve dön Fırat! Daha masadan kalkmadan o
bulanık kafanda bu kadar net bir kokoreç imgesi
nasıl oluşabiliyor? Yıllardır kapağını açıp bakmadığın
midye kalmadığı halde hâlâ nasıl heyecanla
yaklaşıyorsun tablalara? Kabuk sayısı / 2 = Midye
sayısı denklemini ispatlamaktan yorulmadın mı?
Çorbacıda sarımsağa övgüler düzüp ortaya kelle
söylemekten utanmıyor musun? Sen söyle Fırat,

bir çorbacıda “Dünyanın bütün sakatatlarını getirin
bana!” diye haykırmak komik mi gerçekten? Derdin
ne senin? Ayda bir dışarı çıkıyorum diye çıkmadığın
her günün öcünü alamazsın. Hadi bin artık şu
taksiye!

Şaşırdın mı? Taksi ne çabuk geldi eve? Geçtiğin
yolları bile hatırlamıyorsun değil mi? Durumu
anlaman için evrensel bir formül vereyim sana:
Gerçek Zaman / Bira Sayısı = Sarhoş İnsanlar Zamanı.
Bu formüle göre normal hayatta 20 dakika senin
için yaklaşık 3 dakikaya denk geliyor. Taksi ücreti
için çeşitli banknotları bir araya getirmen ne
kadar uzun sürdü; bu daha bir şey değil, küsurat
için demir para araman tam bir şölen olacak. Hop
gitti 1 lira yere, onu aramayı bırak şimdi, dua et
de hesaplayamamanın verdiği telaşla taksicinin
avucuna koyduğun demirler eksik çıkmasın. Hadi
in artık taksiden, son bir kere zemine bakıp 1 lirayı
görmeye çalışacağına oturduğun koltuğa bakıp cep
telefonunu görmeye çalış. Kapıyı da yavaş kapat.
Aferin. İyi bir çocuksun sen. Sabahın beşinde “iyi
akşamlar” dileyecek kadar da nazik.

Evine hoş geldin geri zekâlı. Asansör aynasında
kendine gülümserken henüz bilmiyorsun ama
anahtarın yok. Kapı önünde ceplerini tekrar tekrar
avuçlarken, kapının arkasında yatan Büyük Sorun
henüz bu arayıştan habersiz en derin uykusunda
seni bekliyor olacak. Öyle derin bir uyku ki bu,
uyandığında dünyaya yeni gelmiş gibi telaşla coşacak.
Kapıyı çalma Fırat, bu aylığı bari yapma. En azından
telefonla ara. Telefonun da mı yok? Takside mi kaldı?

Tüh Allah belanı versin!

Zili defalarca
çalarken saatin
tam 5 değil de 4.41
olmasından medet
umma. Hiçbir ilişki 19
dakikayla kurtarılamaz.
Öfkenin 19 dakika
eksigi yine aynı öfkedir.
Karın kapıyı açıp “Saat
kaç!” diye sorduğunda
sakın yalan söyleme.
Saati ve bira sayısını
eksik söylemek bir işe
yaramaz. Çünkü gerçek

saat öğrenilir, asıl bira her şişesine kadar hissedilir.
Olabilirdiğin sakın gir içeri. Neden anahtarını
kullanmadığını açıklamaya çalışma. Taksiyle yoluna
devam eden telefonundan hiç söz açma. Olmayan
şeylerin açıklaması olmaz. Şansını zorlamadan
hemen yat. Uykuya dalman inan en fazla bir
dakikanı alacak. Derin uykulardan çekip aldığın
karınsa bir süre daha tavana bakacak.

Ne oldu Fırat? Neden uyandın? Miden mi
bulanıyor? Hatırlıyor musun arkadaşının da
bulanmıştı bir kaç saat önce, o vakitler çocuk acı
çekerken onu dayanıksızlıkla suçlayıp bir bira daha
söylemeye çalışıyordun. Gördün mü bak, şimdi artık
bütünü erkekler eşit. Sen burada, O orada, telefonun
takside, anahtarın kim bilir nerede? Kalkıp gitsene
artık banyoya? Geçer diye mi bekliyorsun? Geçmez.
Birazdan klozetin içinde bu gecenin tamamını
göreceksin. Bir çeşit toplu gösterim. Dikkatli bak,
gece boyu sıçığın büyük laflardan arta kalanlar
onlar. Sonra yüzünü yıkayıp uzun uzun aynaya
bakacaksın. Gözlerin çok mu kızarmış? Çok mu
pişmansın? Bu kaçınıcı yemin oğlum? Bak arkada
biri belirdi. Banyo kapısından sana bakıyor. Karın mı
O? Daha ne kadar kesişeceksiniz aynadan? Hadi git
yat.

BOBO



S. Kılıç

ÖMER GÖKSEL



ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Seni düşünürken/
Bir çakıl taşı ısınır içimde"

Bedri Rahmi Eyüboğlu

ÇIKIŞ

Yağmurlu pencereden son bakış. Çıkmadan önce. Aşağıya. (kostümlü son prova)Valizlerim hazır.(kapı yanında) "Yavru"lara. Çocukluklarının son günü. Son haftaları neredeyse. Döndüğümde sadece "köpek" olacaklar." Genç köpekler" Nasıl hızla geçti gitti. Çocukluk'ları.Yıldırım hızıyla.Yazık. Zaman görünür gibi oldu. Zamanın hızı. Onlar aracılığıyla. ("Zaman nedir?" diye soranlara:"Sorarsanız bilmiyorum, sormazsanız biliyorum" diyormuş Aziz Augustinus --İ.S.354/430-- Berberde ilk beyaz saç teli önünüze düştüğünde. Hatırlıyorum o sahneyi. Ne çok şaşırmıştım. Siyah bir yumak içinde iki tel beyaz. Geçmiş olsun.Artık bir daha asla bir önceki gün olduğun gibi olmayacaksın. Olan oldu. Kafanızdaki ilk taş izi çocuklukta. O da öyle. O orijinalinde olduğu gibi olmayacak. Kafanız .(o kimi eşyaları, hiç bozulmadan, ilk hallerinde oldukları gibi kalsınlar diye o şeffaf plastik ambalajlarından hiç çıkartmadan o şekil kullananlar,--çok üzüldüm gördüğümde, acıklı çaba--) Yaralar, bereler, zedeler, ufalar, iplik iplik eder, epritir herşeyi. Zaman.yapar.(aşırı iyi biliyorum ne olduğunu şu an, sormayın ama) Ya da büyütür işte hunharca. Bak "yavru köpek" olarak kalabildiler mi? Olmuyor. O pek çok sevdiğim "Vampirle Görüşme/ Interview with Vampire" filmindeki o küçük kız --bir vampir tarafından ısırıldığı için büyümeyen, hiçbir zaman büyümeyecek o küçük kız, sonsuza kadar çocuk--onun dramı da pek hazindi, o da zor iş--) "Zaman"ın tırmalamaları. O izler.

Gerçi Japonlar o izleri,(plastik ambalajlarını hiç çıkartmamak bir tarafa) kırılmış da sonradan yapıştırılmış vazoları, tabakları, o vazolardaki kırık izlerini falan çok önemli, pek değerli buluyorlarmış. Meğer. (uçaklardaki o dergilerden birinde okumuştum--neler neler öğreniyorum--)

Bazen sırf onarabilmek için sağlam bir vazoyu kırdıkları da olmuyor değilmiş ha.Yani bir tür; "acıların içinden geçerek tecrübe kazanmış, kırılmış ama toparlanmış" olanın, yeni halinin eski halinden daha değerli olması meselesi;

onu ima ediyormuş. Fakat, lakin, işin içinde iş var; varmış;Altın'la onarıyorlarmış o kırıkları. Bak bak.Altın. İşin içine maddiyat girdi işte. 100 liralık vazoyu 400 liraya onardıkları bile oluyormuş. Fakir işi değil yani. Heveslenmeyin, vazoları falan pek öyle kenarlara menarlara da koymayın bence. (niye bizler gibi Japon yapıştırıcı kullanmıyorlar?)

(Biraz da kırdığın paragöz bir sevgiliye, barışabilmek için bir altın kolye almaya falan da benziyor sanki--hoş işler değil--)

UÇAK

Elimde Falım sakızı. Bi sürü. Teker teker açıyorum. Kağıtlarını. Basınç meseleleri. Kulağımda şiddetli ağrı oluyor. İnerken kalkarken. Koskocaman bir sakız çiğnemek gerekiyor.Tek çare o. Niye Falım? "Tuhaf tuhaf mani'ler çıkar da yazarım" diye değil.Valla bak. Şekersiz bi tek o var. Maniler de bu arada herşey gibi(hepimiz gibi) biraz daha çıldırmış

o da ayrı. (Kafiyeler falan uçuşup, başka bir boyuta geçmiş) Sakız beni kadın sanıyor; Uzak bir kasabada, elimden her gün ezogelin çorba içmek isteyen biri bekliyormuş. Beni. (Elif Şafak kitabı gibi kadınlara pembe, erkeklere mavi mi yapsalar sakız ambalajlarını) Hayatımda ezogelin çorba yapmışlığım da olsa bari. Çok beklersin. ERTESİ GÜN/ EV

Buz gibi ev.Yağmurlu kurşuni gökyüzü pencerede. Külrengi ıslak palmyeler. Gök gürlüyor. Griler içinde, (henüz ikinci olduğu halde) iyice kararmaya başlayan odanın köşesinde elektrikli ısıtıcının sıcak tatlı kırmızıları. Işıl ışıl o üç çubuk.(bir tanesi gidip gidip geliyor) Biraz da cızırdıyor. Eski zamanların sobalarından gelen cızırtıları hatırlatıyor.(eh ne de olsa sıcakın cızırtısı)

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...



Bedri Rahmi Eyüboğlu



Kintsugi-Kintsukuroi- Japon altınla tamir sanatı



Aziz Aurelius Augustinus





ESNEK ile GENİŞ



Yetkin Gülmen



Süt, yumurta, peynir.



Erhan GÜNEŞ



Hasan AYSEL



Barbaros ALTUĞ



KARTPOSTAL TAKVİM



FIRAT POSTER HEDİYELİ!

UYKUSUZ DUVAR TAKVİMLERİ



TÜM TÜRKİYE'DE!

ÇIKTI!

Sandık·içi 3
ERSİN KARABULUT



KİTAPÇILARDA!

UYKUSUZ

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, eseri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

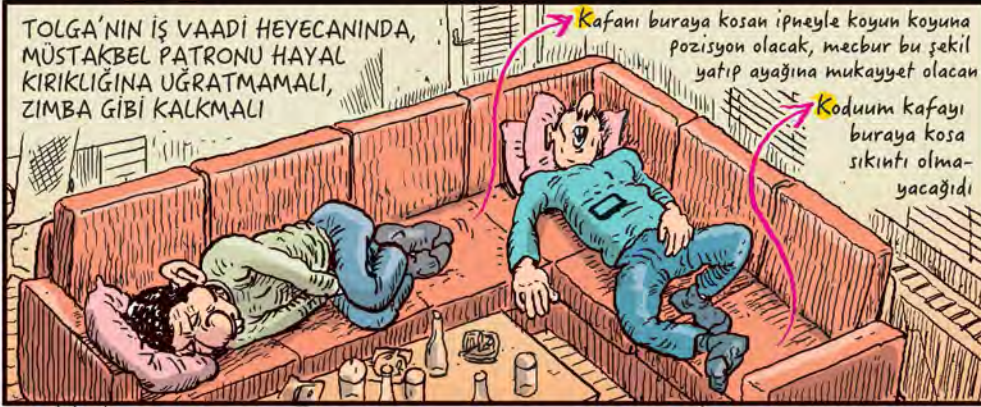
Haftalık Mizah Dergisi | 30 KASIM 2017 | Sayı: 535
Haftalık Yayın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin Kaligrafi: Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler Halkla İlişkiler: Songül Yoldaş Ofis Sorumlusu: Selami Yamak
Adres: Asmalimescit Mah. Asmalimescit Sok. No: 29/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619
Baskı: İleri Haber Ajansı A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: Yurtiçi: 190 TL Amerika: 120\$ Avrupa: 80€ Uzakdoğu: 120\$
IBAN Numaralarımız:

TL: TR35 0006 7010 0000 0081 2178 59 USD: TR74 0006 7010 0000 0081 3459 73 EUR: TR42 0006 7010 0000 0081 3459 67

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

Ücretsiz PDF Kitap Arsi - <https://rantey.org>



TOLGA İŞE KAPILARINI SÜRGÜLEDİĞİ ODASINDA ZOMBİ GİBİ OYUNA DEVAM ETMEKTE, SABİ SÜBYANIN CANINA OKUMAYA DOYAMAMAKTADIR



BİZİMKİ PANİKLE UYANIR Bİ VAKİT, PATRONDAN ERKEN KALKMALIDIR



ELEMAN KALKMIŞ MI DİYE TELMAŞA BAKIŞLA KONTROL EDERKEN SUCÜSTÜ YAKALANIR



SAAT 14:30, İŞE DAHA YENİ GİDİYOLARDIR. TOLGA'NIN PORSHE'Yİ İSTEDİĞİ KADAR TIKALI OLSUN CADDE, BUNDAN ALA VİTRİN Mİ VAR HACİ

Gerçi E_5 yangıola dönmüş ya cadde



ZENGİN KOCA BULDUM, BAKIŞI RESMEN! BA BA



CADDEDEN SONRA GÜZELİM PORŞEYİLE TEM YAN YOLLARINDAN FİLAN SANCAKTEPE'YE VARIRLAR NİHAyetİNDE



İŞE GEÇ GELMESİNE MUKABİL ÖYLE ZALIM Bİ TEZGAH KURMUŞTUR Kİ İŞLER TIKIR TIKIR YÜRÜMEKTEDİR

NOOLDU, ŞURADAKİ KAMERAYI DEĞİŞTİRİCEKLERDİ?

